

goma zginе. Vse je tiho. Albert zopet sladko zaspi.

Miha in njegov tovariš se tiho po prstih plazita od sanjavčevega ležišča.

Drugo jutro Mihi ni bilo treba popraševati Alberta, ali se mu je kaj sanjalo. Saj mu je na vse zgodaj že sam prišel pravit, da so se mu zares sanjale številke, katere bo tudi stavil pri prvi priložnosti in se tudi potem sam na svoje oči prepričal, ali je kaj zadel.

In res je stavil že drugi dan terno in ambo ter vložil ves denar, kar ga je nabral v poslednjih tednih.

Je pred Albert težko pričakoval »sanjskega praška«, bil je sedaj še bolj nestrpen, kdaj pošta pripelje stavljeno terno ali »vsaj ambico«. Dolgo ni poštnega voza, slednjič vendar pride.

Ko s poštarjem primerjata stavljenе in vzdignene številke, ne moreta skoraj verjeti svojim očem, da je terna zares zadeta. Dvakrat in trikrat primerjata številke, pa vselej se lepo vjema.

Toda smola se drži reveža povsodi, naj poskuša, kar hoče!

Miha namreč še bolj iznenadjen spozna, da je terna zadeta le v Trstu, ne pa v Gradcu, kamor je bilo stavljeno.

Če je že vsled tega preobrata postal Albert, kakor bi ga bil polil z ledeno-mrzlo vodo, morete si misliti, kako nezrečeno globoko ga je potrlo, ko je spoznal, da mu je ušla tudi draga »ambica«. Zgrešil jo je bil ubogi sanjavec ravno »pri piki«.

(Nadaljevanje prih.)

Kresna pesem.

(Pevana v Gribljah, tri četrt ure od Podzemlja pri Metliki¹⁾. Zap. Janko Barle.)

Pri vasi na razpotju naložé fantje velik ogenj in tam pojó in se zabavljajo pozno v noč; nekaj deklet gré pa „v kres“. Gredó po četiri in četiri skupaj, vedno jih spremlja tudi jeden fant, kateri jim piská, one pa kresujejo. Ko pridejo k hiši, zapojeta prvi dve:

»Bog daj, Bog daj dober večer,
Daj nam Bože dobro leto!²⁾«

še prvi dve ne nehata, vže začneta drugi dve:

»Za večerkom boljše jutro.
Ran'te, ran'te³⁾ raniteljji —
Raniteljji, petelini.
Oj devojka, devojčica,
Kamoj si se juroсила?
Tamoj doli zelen borek.

¹⁾ Uredništvo ima že več kresnih pesem in drugega narodnega blaga, ki ga bode ob priliki priobčevalo.

²⁾ To se poje za vsako kitico.

³⁾ Früh aufstehen.

Kaj boš tamoj delajuči?
Zlato reso trgajuča.
Kaj boš z reso delajuči?
Zlatila bom gradom klučé.
Kaj boš s klučí delajuči?
Šla bom gledat, gdo je v gradi.
V gradi jeso devet bratci,
In med njimi jena sestra
Ona jima troje prosee,
Prvi jeso jod gospode,
Drugi jeso jod miseca,
Tretji jeso jod sunašca.
Bratci so se spominjali,
Kam bi sestro boljše dati.
Gospoda so prejohola,
Prejohola, pregizdava.
Misec se pa premlajuje,
Premlajuje, postaruje.
Sunašcu bi najbolj dati,
Sunašce je zmir jednako,
Lipo sije, ludi grije.

Dajte, dajte, ne štentajte,
Mi smo nocoj malo spale,
Vaše polje varovale.
Varoval vas Bog, Marija,
Bog, Marija, sveti Ivan.«

Zahvalijo se za jajca ali pa za krajcarje tako-le:

»Lipa hvala na tem daru,
Kaj ste nam vi darovali.
Daroval vas Bog, Marija,
Bog, Marija, sveti Ivan.
Mi se od vas potočimo
Ip vas Bogu izročimo.«

Da vedno jedne ne pojó, zapojejo zaradi spremembe katero drugo, tako n. pr. to:

»Kamoj sečeš lipa Jane?
Daj nam Bože dobro leto!¹⁾

Ja se sečem na Volavje,¹⁾
Na Volavje, na žegnanja,
Na žegnanja k Majki božji.
Tam sem bila zagovorna,
Kad sem bila glave bolna.«

Tako kresujejo, precej ko se zmrači, do ranega jutra. Darove razdelé med seboj, tako, da vsaka jednako dobi, pa tudi fant, kateri jih spremlja, dobi jednaki del.

Naj zapišem, kako pojó v Podzemlji pri hiši, kjer ničesa ne dobé:

»Vaša vrata, polna blata,
Vaša hiša, polna miša,
Vaši vrti, polni krti.
Da b'imeli tolko straha,
Kulko je na peči praha.«

BUDITEV.

Zdrami, zdrami, mračni
Duh se moj,
In povzdigni v zračni
Dom se svoj!

Tam v prostorih jasnih
Se napij
Sladkih miloglasnih,
Harmonij!

Z njimi mi življenje
Razsvetluj
In srcá trpljenje
Olajšuj!

Fran Selski.

Fran Levstik.

(Nadaljevanje.)

Že kot dijak se je pridno bavil s slovenščino, z veseljem prebiral »Novice« in pesnice zlagal. Najprvo se je oglasil javno l. 1850 v »Sloveniji«, v kateri je priobčil nekaj pesnij z imenom »Gornicki«. (Opomin k veselju, Vile, Prvi pomladni bučelici, Brezskrbni poet.) Tudi v »Ljubljanskem časniku« se je oglasil istega leta (Kamniti svatje).

¹⁾ To se poje za vsako kitico.

Leta 1854 pa je izdal svoje »Pesmi«. Zložil Fr. Levstik. V Ljubljani. Natisnil in založil Jožef Blaznik, 1854.

To je knjižica v mali osmerki, obse-zajoča 92 strani. Pozornost je vzbudila že takrat — ugodno in neugodno. Oboje umemo prav lahko, ako se oziramo na pesmi same.

¹⁾ Volavje, kapelica snežne Matere božje v župi Petrovini, district. Jaska na Hrvatskem.